

Eveline Karman

VERSTRIKT

LITERAIRE THRILLER

Eveline Karman

VERSTRIKT

De Fontein

Eerste druk oktober 2014

Copyright © 2014 Eveline Karman

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Lionel Mondésir

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 325 1477 8

ISBN e-book 978 90 325 1478 5

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Eerst wordt de stof aangenaam warm, dan voelt hij plakkerig en koud. Ik heb in mijn broek geplast. Dit gaat helemaal mis. Te lang hang ik nu al aan deze deurhaak, mijn hoofd klem in de sjaal die erdoorheen is getrokken. Het gewicht van mijn romp bezorgt me pijnlijke knieën. Ik zit muurvast. Mijn ledematen zijn vastgebonden met tiewraps. Beide schouders hangen voorover, alsof ze al weten dat ik het heb opgegeven. Eerst was de pijn het ergst, nu is het de schaamte omdat ik mezelf heb bevuild. Ik probeer mijn gedachten te ordenen, maar het lukt niet. Het enige wat ik begrijp, is dat ik in de val ben gelokt. Ik had hier nooit alleen naartoe moeten komen.

Ik hoor piepende wieltes op de gang. Het geluid wordt gedempt door het dikke blauwe hotel tapijt. Is het een kinderbuggy? Ik kan niet meer helder nadenken na alle injecties die ik heb gekregen. Hoeveel zijn het er geweest? Drie? Vier? De wieltes rollen verder. Ik denk dat het een karretje is. Een karretje van roomservice, keurig opgedekt met tafellinnen en borden vol biefstuk. Als ik aan eten denk, verkramp mijn maag. Het is al lang geleden dat ik voor

het laatst iets at of dronk. Ik verlang naar biefstuk. Naar de geur van gebraden vlees, de lichte weerstand die ik voel als ik erin snijd, het bloed dat wegvloeit als ik er met een vork in prik. Achter het dikke hout van de kamerdeur zwakt het geluid van de wielmpjes weer af, gevolgd door het gezoem van liftdeuren die opengaan. En weer dicht. Ik denk niet dat ik ooit nog biefstuk eet.

Een krassend geluid vanaf het bed. Alsof er iets van het nachtkastje wordt getrokken. Muziek. Weer een ander deuntje. Een nieuwslezer. Niets over mij in het journaal, maar waarom verwacht ik dat? Ik heb niemand iets verteld over deze reis. Over mijn doel. Ik wilde alle vermoedens eerst bevestigd hebben. Hoor en wederhoor, heb ik altijd geleerd. Maar vandaag ging het mis. Waar blijft mijn biefstuk? Ik voel me suf door de honger en de laatste restjes verdoving die nu langzaam wegtrekken. Telkens als ik bijkwam, volgde er een nieuwe prik. Ik heb de halve avond geslapen, met mijn kin steun zoekend in mijn sjaal, maar de stof glijdt telkens verder naar beneden. Toe, laat me ook op het bed liggen. Ik zal je niet verraden. Nu niet en later niet. Maak me los. Ik wil schreeuwen, maar het lukt niet door de dikke prop in mijn mond.

De televisie wordt uitgezet. Ik probeer positief te denken. Altijd blijven lachen. Ik zie een clown voor me met rood piekhaar. Hij draagt een colbertje met ruiten. Ik sluit mijn ogen en het enige waaraan ik kan denken zijn flapschoenen. De clown lacht naar me. Ik lach terug. Ik grinnik zo hard als ik kan met mijn mond vol badstof. Het is het laatste wat ik hoor voor ik weer die gemene prik voel en de duisternis terugkomt.

Desi

In het spiegelglas van de deur kijkt ze naar zichzelf. Een vrouw van net veertig in een beige trenchcoat die op haar heupen blijft steunen. Ze is al weer aangekomen. Hoelang wil ze dit nog laten doorgaan?

Zachtjes, ze wil niemand wekken, schuifelt ze het smalle gangetje in. Het ruikt er zoals altijd. Een beetje muf met een zoete ondertoon van verschillende parfums. Met haar armen naar achteren schudt ze haar jas van zich af, waarbij haar stevige borsten meedeinen. Memmen, noemt ze die vol walging.

Wantrouwig loert Desi door het glas in de voordeur naar buiten. Op straat zie je enkel de grote spiegel, maar van binnenuit is alles haarscherp zichtbaar. Ze ziet niemand. Op het trottoir plakt een verwaaide pizzafolder tegen de tegels. Fijne waterspetters doen hem glanzen. Desi kijkt naar de gesmolten kaas op de foto's en likt haar lippen af.

Binnen zwaait ze de tussendeur naar het kantoor open en propt de sleutelbos in haar schouder. 'Sanne weer,' mompelt ze en ze bukt voorover om een nummer van *Ouders van nu* op te rapen. Het meisje is nog veel te jong voor trappelzakken en rammelaars.

Ze kan nog zo veel bereiken. Misschien moest ze binnenkort maar eens een goed gesprek met Sanne voeren.

Nog steeds weet Desi niet of ze alleen is. Op haar tenen loopt ze door de hal en beklimt een paar treden van de trap. Boven staat de slaapkamerdeur open. Daglicht schittert door het slaapkamer-raam naar de overloop. Er is niemand blijven slapen vannacht. Ze hoeft niet meer op haar tenen te lopen.

In de woonkamer trekt ze het rolgordijn een klein stukje omhoog, genoeg om de kamer te verlichten en te weinig om voorbijgangers te laten zien wat er binnen gebeurt. Het tijdschrift, dat ze al die tijd in haar handen hield, smijt ze op de salontafel. Vanaf de cover lacht een peuter haar toe. Desi draait haar hoofd weg. Een kop koffie gaat er nu wel in.

Terwijl het apparaat pruttelend zijn werk doet, schrijft ze in de keuken een boodschappenlijstje. Alle koekjes zijn weer op, de pot aardbeienjam staat leeg in de kast en de groene thee gaat wel heel erg hard de laatste tijd. Er zit nog maar één zakje in het doosje. En heeft ze vorige week niet tien verpakkingen afbakbrood gekocht? Waar zijn die verdorie gebleven? Met haar hoofd in de voorraadkast hoort ze vanuit de hal een bekende klik.

‘Sanne?’ roept Desi.

Het blijft even stil. Steeds harder tikt een paar hakken op het linoleum, tot een meisje van hooguit tweeëntwintig haar hoofd om de keukendeur steekt. Ze ziet er moe uit. Onder haar ogen zitten donkere kringen. Het elastiekje in haar lange, donkerbruine paardenstaart is omlaag gezakt.

‘Je bent terug,’ zegt Desi.

‘En jij bent er vroeg bij.’

Desi sluit de kastdeur. ‘*Time is money*. Hoe was Londen?’

Het meisje duwt de deur van de keuken verder open en laat een reistas van haar schouders zakken. De brede draagband valt er slapjes overheen. Het is een vrij onuitgesproken tas: donkerblauw met zijvakken en zwarte sierstiksels. Het enige persoonlijke eraan

is een donzen ooievaartje dat vrolijk aan de rits bungelt. ‘Ging wel.’ Halfslachtig vist ze een sleutelhanger uit haar jaszak en legt hem op het aanrecht. ‘Hier is de leensleutel terug.’

‘Helemaal toppie. Koffie?’

Het meisje schudt haar hoofd. ‘Ik kom net van het vliegveld. Eerst douchen en slapen.’

Sanne draait zich om en loopt het halletje weer in. Na twee stappen komt ze terug. ‘Tas,’ wijst ze schaaпachtig. Ze trekt de weekendtas omhoog en slingert hem tegen haar heup. Het witte ooievaartje zit even vastgeklemd en verliest een donzen veer.

Met beide handen om de dampende mok geklemd wandelt Desi naar de woonkamer. De kussens op de bank zijn opgeklopt. De televisie en de dvd-speler staan uit. Nergens afwas. Een prettige tinteling fladdert door haar buik. Vier jaar bestaat Femmetastique nu, en ze is trots op haar bedrijf, volgens kenners het beste escortbureau van Nederland. Ze heeft inmiddels een aardig klantenbestand opgebouwd en daarbij een fijn stel meiden tot haar beschikking. Dat was ook haar uitgangspunt: alleen bemiddelen voor de allermooiste en meest geschikte vrouwen. Wanneer ook maar het kleinste detail niet klopt, wanneer ze bij iemand ook maar een flinter van een flard wantrouwen voelt, houdt het op. Enkel degenen in wie zij gelooft, worden ingeroosterd. Glimlachend gaat ze zitten. Het tijdschrift dat ze net op tafel smakte, gaapt haar aan. *Mama APK*, leest ze. Eronder, in schreeuwende paarse letters: *Weg met die luiers!* Voorzichtig bladert ze in het blad. Als veertigjarige word je niet zomaar zwanger. Bovendien knutsel je als vrijgezel ook niet een-twee-drie een kindje in elkaar. Ze wil het ook helemaal niet alleen doen. Het moet samen met iemand. Iemand van wie ze houdt, of in ieder geval kan leren houden. Haar blik glijdt over de bladzijden. Bij een artikel over babykamers herkent ze Sannes handschrift in de kantlijn. *Witte commode* staat er. Desi ziet een foto van een aankleedtafel naast een wiegje. *Kapstok van*

Woezel en Pip. Desi voelt zich een beetje bezwaard. Alsof ze in Sannes hoofd kijkt. Snel slaat ze het tijdschrift dicht en klokt staand haar koffiemok leeg.

Als ze zichzelf in het keukentje opnieuw inschenkt, hoort Desi dat het toilet op de bovenverdieping wordt doorgetrokken. Een seconde later herkent ze de piep van de douchekraan. Water klettert in de granieten douchebak. Sanne is in de badkamer: een piepkleine, betegelde cel met ingemetselde douche, een wasbak en een toilet. Op het planchet boven de wastafel staan twee plastic Ikea-bekers vol tandenborstels. Ieder meisje kan er een achterlaten. Links van de badkamer is een grote slaapkamer. Om het hoekje, in de ingebouwde muurkast, liggen schone handdoeken, washandjes, fris beddengoed en wat prullaria voor algemeen gebruik. Desi koopt regelmatig nieuwe tandenborstels, inlegkruisjes en een paar goedkope onderbroekjes. Je weet maar nooit wat er op een date gebeurt en of je je slipje nog hebt als je terugkomt. In de slaapkamer zelf staan twee stapelbedden. De houten relingen worden gebruikt als kapstok en hangen vol kleding. Desi vindt het prima. Haar enige regel is dat degene die blijft slapen, bij vertrek het gebruikte beddengoed in de wasmand stopt.

De douchekraan gaat weer uit. Desi hoort Sanne naar de slaapkamer trippelen. Haar voeten trekken zich om de seconde krakend los van het zeil. Net als Desi bedenkt dat het jammer is dat er geen koekjes meer zijn, stommelt Sanne de trap af. Gekleed in een joggingbroek en een hemdje bindt ze haar natte haren in een knotje.

‘Heb jij een paar lege enveloppen voor me?’ Vanachter het elastiek van de broek vandaan tovert Sanne een Hello Kitty-brillenkoker tevoorschijn. Ze peutert haar bril eruit en zet hem met een gedachteloze beweging op. Nu pas ziet Desi de dikke envelop die een stukje uit het topje steekt. Ze herkent het logo van het Hyatt Hotel in Londen. Ze heeft dat hotel eergisteren zelf geboekt voor de klant die Sanne daar wilde zien.

‘Loop maar even mee naar het kantoor, daar ligt een hele stapel.’ Buiten loeit de eerste politieszirene van de dag. Amsterdam wordt wakker.

‘Even op en neer naar Londen.’ Sanne kijkt tevreden. ‘Tweeduizend euro handje contantje.’ Nonchalant trekt ze de bundel papiergeld uit de envelop. ‘Ik kreeg nog honderdvijftig euro fooi voor wat lekkers op de luchthaven.’

Desi knipoogt. ‘Dat heb je vast niet uitgegeven.’

Sanne schudt haar hoofd en glimlacht. ‘Ik heb zelfs nog Engelse ponden over van mijn taxivergoeding.’ Ze neemt drie briefjes van vijftig van het dikke pak biljetten en geeft de rest aan Desi. ‘Boekingsbedrag met kantoorfee,’ zegt ze. ‘Ik zie het wel op mijn loonstrook.’

‘Toppie.’ Desi telt het geld twee keer zorgvuldig na. In ruil voor Desi’s bemiddeling, het aanleveren van klanten, dit huis en alles wat zij nodig acht voor een fijne en veilige werkplek, rekent Desi een vast percentage van het honorarium van haar dames. Het bedrag dat Sanne aftelde klopt.

‘Geef maar twee enveloppen,’ onderbreekt Sanne de korte stilte. Ze stopt de Engelse ponden in de eerste en buigt over Desi heen om een viltstift van het bureau te pakken.

Desi ruikt de sinaasappelgeur van de shampoo die ze altijd boven neerzet.

40 pond = ong. 50 euro, schrijft het meisje op het witte papier. Ze houdt de envelop zwijgend voor Desi, die haar duim opsteekt. Sanne likt de envelop dicht. ‘Voor als ik nog een keer naar Londen ga.’ Daarna schuift Sanne het overgebleven geld in de andere envelop. Desi ziet een glinstering in haar ogen.

‘Minus belasting en fee heb ik dan toch maar mooi achthonderd euro verdiend, Dees. En honderdvijftig euro fooi. Voor tien uurtjes werk, waarvan ik er bijna drie heb zitten vreten in een veel te duur restaurant.’ Sanne kijkt niet op en speelt met de viltstift.

‘Dat is een hoop geld.’

‘Ik ben wel bekaf. Of mag ik zeggen: afgeragd?’ Sanne trekt de dop van de stift.

Desi vermijdt op haar beurt oogcontact. Met haar muis rolt ze over het matje naast het toetsenbord en kijkt geconcentreerd hoe het zwarte scherm wegtrekt. Het werkblad waarin ze een paar minuten geleden een klantenkaart opende voor Sannes laatste gastheer, verschijnt weer. ‘Wat kan ik over hem schrijven?’

Sanne buigt naar voren, haar bovenlijf beschermend over de envelop waarop ze nu met de stift droedelt. ‘Meneer Roth? Beleefd. Schoon. Hij is wel oké, maar hij had me niet drie keer in een halve nacht wakker hoeven maken. O, hij drinkt geen alcohol.’

‘Toppie.’ Desi typt de informatie in het scherm en slaat het bestand op. ‘Ik hoop dat hij vaker belt.’ Moeizaam komt ze overeind. ‘En nu ga ik de laatste koffie halen voor hij zelf wegloopt.’

Sanne geeuwt. Achtelooos rekt ze zich uit, haar bovenlijf naar voren duwend. Als Desi naar het keukentje loopt, beseft ze pas wat ze heeft gezien. Op de envelop heeft Sanne een buggy getekend. Met brede wielen en een metalen rekje waarin zelfs een melkflesje was gekliederd.

Desi voelt bij het omspoelen van de koffiekkan dat ze iets lekkers nodig heeft. Haar maag trekt samen. Op haar tenen balancerend voelt ze in het keukenkastje. Er ligt alleen een half pak rijstwafels. Ze snuift. In die droge troep heeft ze absoluut geen zin. Ze mag dan wel Indisch zijn en gek op rijstepap en *nasi koening*: van fantasie-loze rijstwafels moet ze niets hebben. Mismoedig zoekt ze verder. Op de plank boven het broodbeleg heeft ze misschien meer kans op een vergeten stuk chocola of een uit de zak gevallen zuurtje. Met een vlakke hand veegt ze over de plank. Niets. Niet eens een armoedige toffee. Dan herinnert Desi zich het halve rolletje Stophoest. Ze kocht het vanmorgen in Utrecht, in de kiosk op het peron. Ze had er ook een Mars bij genomen, maar die is allang op. Desi wrijft in haar handen. Stophoest is geen dikmaker. Daar kun

je rustig vier rollen achter elkaar van opeten. Met grote stappen beent ze terug naar het kantoor en graaft het aangevreten rolletje uit haar tas. Met gesloten ogen legt ze twee snoepjes op haar tong en voelt tegelijkertijd met haar vingertoppen op haar hoofd. De gel houdt de korte zwarte stekeltjes nog stevig overeind.

In haar bureaustoel kijkt ze naar het werk dat Inga gisteravond heeft verricht. Inga is de enige receptioniste sinds lange tijd over wie Desi tevreden is. Alles is weer dik in orde. Inga is een pareltje. Dan klikt Desi op haar computer het mailprogramma open. Een van de bovenste mailtjes is door Inga gevlagd.

Geachte mevrouw,

Femmetastique is mij aangeraden door een goede vriend wiens naam ik liever niet noem. Zelf heet ik Rheo Papadimoulis. Ik ben een Griekse man van 62 jaar jong en nog erg geïnteresseerd in vrouwelijk schoon. Ik ben op zoek naar een charmante, welwillende dame die mij over veertien dagen een week wil vergezellen naar mijn penthouse in Dubai. Uiteraard vergoed ik alle kosten. Ik heb op de website twee leuke dames uitgezocht, van wie ik er een wil uitnodigen. Kunt u mij wat meer foto's sturen van Giselle en Ebony?

'What da fuck!' Desi leest het bericht nog eens. Dit is niet alleen een nieuwe klant, het lijkt ook een goede. Desi fluit zachtjes. Een meisje voor een hele week, dat zijn boekingen waar ze blij van wordt. Het bureau loopt zeker niet slecht, maar dit zijn de klappers. De krenten in de pap van haar administratie. Haar vingers buitelen bijna over elkaar heen van ongeduld als ze een mailtje naar Giselle en Ebony typt. Pas als die akkoord zijn met het verzenden van foto's zonder het zwarte beschermbalkje dat op de website over hun ogen is geplakt, kan ze aan de slag. Wel googelt ze de naam Rheo Papadimoulis alvast. Er zijn bijna zes pagina's

met informatie over hem te vinden en nergens staan rare verhalen. Rheo blijkt een vastgoedhandelaar die af en toe een uitstapje maakt naar het in- en verkopen van luxe plezierjachten. Desi is gerustgesteld.

Met een vrolijke draai rijdt ze de bureaustoel naar achteren en trekt de bovenste la open. Het is nog te vroeg voor garnaal, maar een zakje noedelsoep met champignonsmaak gaat er wel in. Desi scheurt de rand van een wikkel. Terwijl ze de kruidenmix en de gedroogde pasta in de lege koffiemok strooit, herkent ze door de smalle openingen in de luxaflex een van haar dames. Ellis heeft een onmiskenbaar lang postuur en een typische manier van lopen: kaarsrecht en trots. Desi herinnert zich de vroege lunchdate die vandaag voor Ellis is geboekt. In het Waldorf Astoria nog wel.

Vanuit haar ooghoek ziet Desi ineens de enorme, zwarte BMW de straat in schieten. De koplampen schijnen als venijnige lichtflitsen omhoog als de auto de drempel neemt. Stapvoets glijdt de auto richting Femmetastique en remt vijf meter voor het kantoorraam af. Aan het achteruitkijkspiegeltje fladdert een rubberen vleermuis aan een draadje. Over de hoofdsteunen zijn zwarte stoffen hoezen getrokken waarop witte doodshoofden zijn geprint. Precies tegenover de spiegeldeur van het kantoor wordt de auto het parkeervak ingedraaid. Met slechts twee vingers op het stuur manoeuvreert de bestuurder zijn wagen binnen de strepen, terwijl zijn andere hand door het pikzwarte lange krulhaar strijkt. Desi hoort de motor afslaan. De vleermuis zwiept nog een paar keer heen en weer tot hij uiteindelijk stil hangt. Dan stapt de man uit en rukt de rits van zijn leren jas omhoog.

2

Eline

Woensdagochtend, tien voor zeven. Over twee uur heb ik werkoverleg met Boris, mijn afdelingshoofd. Tenminste, als hij vandaag komt opdagen, want gisteren en eergisteren was hij niet op de redactie. Hij is een druk baasje met een, mild uitgedrukt, losse agenda. Boris. Alleen zijn naam al doet me glimlachen.

Grommend rek ik me uit. Ik hoop dat ik niet weer in slaap val, zoals regelmatig gebeurt. Het jaar is net begonnen en ik heb me al twee keer verslapen. Sinds er niemand meer is om me uit bed te schoppen, gebeurt dat me steeds vaker. Voorzichtig til ik mijn rechterbeen op. Mijn knie is weer stijf.

Aan mijn voeteneinde rekt ook Zero zich uitgebreid uit, het katje dat ik bijna een jaar geleden als kitten ophaalde. Haar naam dankt ze aan de dames van de moderedactie. Ik hoorde ze honen boven foto's van uitgemergelde kindmeisjes in *size zero*. Hun witte spillebenen leken een beetje op de knokige pootjes van het minikatje in mijn appartement.

Voorzichtig stapt ze naar me toe en snuffelt aan mijn haren. Als ik haar probeer te aaien, springt ze op de grond, haar blik vol verwijt dat ik wéér de laatste ben die opstaat. Zuchtend gooi ik mijn

benen in de lucht en fiets rondjes, precies zoals ik ze van de therapeut moet maken en herhalen tot ik een ons weeg.

Twaalf was ik, toen ik mijn knie forceerde tijdens de gymles op school. Krijsend werd ik met de ambulance afgevoerd naar het ziekenhuis in Roermond. Mijn in allerijl gebelde moeder, hysterisch om de Here Jezus gillend, ernaast. Ik herinner me nog dat de broeder haar toebeet dat ze me beter hielp met stil te zijn.

Het bleek een *luxatie van de patella*, een uit de kom geschoten knie. In eerste instantie leek het mee te vallen, maar toen het bijna spontaan nog een paar keer gebeurde, heette het ineens *recidiverende patellaluxatie*. Mijn kniegewrichten bleken aangeboren overbeweeglijk en omdat de knie die allereerste keer niet helemaal volgens het boekje was teruggezet, kreeg ik uiteindelijk een peesverlegging en een bout in mijn knie. En daar moet ik het dus mee doen.

‘Hé, Limbo!’ Het is Dennis die me behoorlijk ruw op mijn schouder slaat als ik een uur later uit de lift stap en de afdeling Personeelsadministratie binnen loop. Mijn ex bekijkt me een paar seconden en stuurt dan zijn blik taxerend omlaag, zijn gezicht vol afkeer. ‘Draag je die oude broek nog steeds?’

Een beetje verrast dat Dennis de ribbroek nog herkent, kijk ik nu ook naar beneden. De stof is inderdaad hier en daar wat dunner geworden, maar ik vind de kleur en het model nog steeds geweldig. ‘Leuke laarzen, hè?’ wrijf ik hem in. De labbekak. Dat zal hem leren. Ik zou hem het liefst in zijn gezicht spugen. Drie jaar lang droeg ik voor hem brave loafers en laarzen met platte rubberzolen. Dennis en ik zijn op de centimeter af even groot: één meter zesenzeventig. Sinds hij onze relatie tien maanden geleden verbrak, ben ik mezelf te buiten gegaan aan alles met hakken. Flinke hakken. Nu steek ik boven hem uit.

Dennis haalt misprijzend zijn neus op. ‘Doe vooral wat je wilt.’

‘Kun jij iets voor me nakijken?’ Ik kom tot de orde en kijk hem

aan. Zijn lange wimpers, de grote handen met de altijd te kort afgeknipte nagels, het eenzame sproetje naast zijn neus. Hoe vaak heb ik dat sproetje alleen al niet gezoend? Zachtjes, met mijn handen om zijn wangen gevouwen en mijn ogen dicht. Ik kuste het als ik vanaf de bank uit het kommetje van zijn oksel kroop om even naar de wc te gaan. Ik kuste het opnieuw als ik weer terugkwam. Zero was er toen nog niet. Die kwam pas nadat Dennis en zijn sproetje me hadden laten zitten. Nu is het sproetje gewoon een sproetje en heeft het zijn aantrekkingskracht verloren. Het is niet meer dan een vlekje op de wang van een eikel. Mijn gestaar moet hem zijn opgevallen, want Dennis kijkt me zwijgend aan. Ik herhaal mijn vraag.

‘Wat wil je weten dan?’

Ik herinner me weer waarvoor ik kwam. ‘Kun jij voor me uitzoeken wat de vergoeding voor onze laatste redactiestagiaire was?’

‘Dat weet Boris toch wel?’

‘Boris is er deze week niet, Dennis. Geen idee waar hij uithangt.’ Ik voel mijn maag verkrampen. ‘Maar ik moet snel een nieuwe stagiair vinden. Liefst een die gisteren kon beginnen.’

Dennis bijt kort op zijn onderlip. ‘Ik denk dat ik dat wel kan nakijken.’

‘Dat zou ik echt heel goed van je vinden.’ Het klinkt cynisch en dat is precies wat hij verdient. Ik heb hem zijn daad geenszins vergeven.

Wanneer ik de ruimte met veel bureaus en glas weer uit loop, voel ik Dennis’ blik op mijn billen. Door de hakken lijken mijn benen langer en ik betrap mezelf erop dat ik denk dat hij die billen nu moet missen. Net goed.

‘Ik ga bij je weg,’ zei hij toen ik na een weekend bij mijn ouders thuiskwam. Zijn koffer stond naast de voordeur. ‘Ik heb ruimte nodig.’ Bijna tweeënhalp jaar lang had hij gezegd dat ik de ware was, zijn Lienepien. Van het ene op het andere moment kwam hij hiermee aan. Het was nog een geluk bij een ongeluk dat hij die

‘ruimte’ zelf ging zoeken en ik in de flat kon blijven wonen. ‘Doei,’ was alles wat hij zei, en hij trok de deur dicht. Juist toen ik begon te denken dat het een bevestiging was geweest, kwam hij de rest van zijn spullen ophalen.

‘Heb je een ander?’ vroeg ik hem, maar hij duwde me terug de gang in. Alle keren dat ik Dennis daarna ’s avonds belde, was hij alleen. Soms stuurde hij midden in de nacht rare sms’jes. Dat hij zich klote voelde dat het zo was gelopen tussen ons. Dat zijn beste vriend Johnny Walker hem ook niet meer begreep. Dat hij me echt, écht niet miste. Of hij schreef om vier uur in de ochtend over de kleuren van de regenboog op de reclameposter van de shoarma-zaak.

Stil loop ik mijn eigen afdeling weer op. Er is een kleine storm opgestoken. Corine en Karin, die met mij de drie bureaus delen die het dichtst bij Boris’ kantoor staan, kijken onrustig uit hun ogen. Boris heeft als hoofdredacteur een eigen kamer, Corine en Karin zijn de afdelingssecretarissen en manusjes van alles. Ik ben Boris’ rechterhand bij *Heat*, een toonaangevend maandblad over alles wat speelt in Nederland. We hebben een behoorlijke landelijke oplage. Als redactieassistent bepaal ik samen met Boris en onze uitgever, die meekijkt naar het commerciële plaatje, de koers van onze trots. Ik geef alles. Zo is Boris ook. We kunnen dan ook prima samenwerken. Misschien – ik hoop het in ieder geval verschrikkelijk – wordt het tussen Boris en mij ooit meer dan alleen de zakelijke relatie die we nu hebben. Aan mij zal het niet liggen.

Karin is druk aan het bellen en priemt onophoudelijk met haar wijsvinger in de lucht, alsof ze haar gesprekspartner eens goed de waarheid vertelt. Het is een typerende houding voor Karin. Ze is de grootste stresskip die ik ooit heb ontmoet. Geen mens die zichzelf zo gek kan maken als Karin dat kan. Corine zit verstopt achter een stapel oude nummers van *Heat* en bladert druk in dossier-mappen en tussen losse papieren. Ik heb haar gistermiddag ge-

vraagd om de pakbon van de laatste bestelling kantoorartikelen, en zo te zien heeft ze die nog niet gevonden.

‘Ah, daar ben je,’ roept ze opgelucht. ‘Over die presentatie vanmiddag in boekhandel Linnaeus aan de Middenweg...’

‘Wat is daarmee?’ Ik hou stil voor Corines bureau.

‘Ik kreeg een uitnodiging voor Boris. Voor die boekpresentatie van vanmiddag. Bij Linnaeus.’

‘Ja?’ Ik merk dat ik me niet voor de eerste keer erger aan Corines omslachtige manier van vertellen, maar ik hou me in. ‘Dus?’

‘Boris heeft me afgelopen donderdag gemaïld dat hij daar naartoe zou gaan. Hij vond *Modderkolken* aan de hand van het persbericht helemaal *Heat*. Maar, en dat is dus mijn vraag, waar is Boris?’

‘Ik weet niet waar Boris is, Corine. Geen idee. Zie jij hem?’ Ik kijk zogenaamd zoekend om me heen, geïrriteerd omdat Corine weet dat ik al twee dagen ongerust ben. ‘Ik niet. In zijn agenda staat niets over verlof of afspraken buitenshuis. Jij bent zijn secretaresse. Heb je al in de kast gekeken? Misschien zit hij daar.’

‘Wat moeten we doen, Eline?’ Ze krimpt in elkaar.

Ik denk na. Als Boris dat nieuwe boek inderdaad *Heat*-materiaal vindt, dan baalt hij vast als er een standaardstukje of, erger nog, niets over gepubliceerd wordt. Ik heb hier eigenlijk geen tijd voor. Zeker niet met al het extra werk dat iedereen de laatste twee dagen op me afschuift. Eline fikst het wel, lijken ze allemaal te denken. Eline zegt geen nee. Eline zegt nooit nee. Toch laat het idee van een goed artikel me niet los. Boris zal het zeker waarderen dat ik zijn plaats heb ingenomen. Hij complimenteert me regelmatig met mijn daadkracht. Bovendien is dit de ideale kans om een leuk stuk over literatuur te schrijven. En meer stukken betekent meer waardering en hopelijk ook een stapje verder. In de vier jaar dat ik hier nu werk, heb ik nog steeds dezelfde functie als die waarmee ik binnenkwam. ‘Ik ga wel,’ besluit ik hardop. ‘Stuur de info maar door.’

Het is al bijna halfvier als ik uit de bus stap. Ik moet opschieten. Het overstappen naar lijn 65 kostte me meer tijd dan ik dacht. Fiet-
sen lukt nu even niet. Ik wil mijn knie absoluut niet forceren. Dan
zit ik wéér drie maanden lang elke week bij de therapeut.

Het naambord boven de boekhandel valt niet te missen. Het be-
slaat bijna de hele bovenkant van de pui. In de etalage liggen stap-
pels *Modderkolken*, het karamelkleurige omslag contrasteert met
de felblauwe kozijnen van de winkel. Achterin, tegen een boeken-
wand, vind ik nog een plekje. Ik herken de auteur – een man met
vissenogen en een enorme krulsnor – van de foto op de achterflap.

In een kring zitten een stuk of dertig geïnteresseerden. Ik steek
mijn hand op naar een journaliste van *Amsterdambiance*, een blad
dat vroeger met ons concurreerde, maar nu geen partij meer is.
Het meisje dat naast haar zit, klein en donkerharig, denkt dat ik
naar haar wuif. Lachend zwaait ze terug en steekt een duim om-
hoog. Ook al ken ik haar niet, haar manier van doen is zo aan-
doenlijk dat ik de gulle glimlach retourneer en haar opgestoken
duim beantwoord.

Meneer *Modderkolken* blijkt verschrikkelijk breedsprakig. Pas
na een schaamteloos lange toespraak slaat hij zijn boek open. Van-
af het moment dat hij daaruit voorleest, verandert de winkel in een
oase van rust. De golvende woordenstroom is prachtig. Hoewel ik
vooraf absoluut niet van plan was het boek te kopen, begin ik nu te
twijfelen. Zal ik het voor Boris meenemen? Met een persoonlijke
opdracht erin geschreven? De journaliste van *Amsterdambiance*
typt driftig op haar notebook. Het geluid is storend, merk ik aan de
priemende blikken die haar kant op geworpen worden. Zelf schrijf
ik alleen wat steekwoorden op een notitieblok. Ik wil vanavond
nog het hele stuk schrijven, als alle indrukken al wel zijn verwerkt
maar tegelijkertijd nog vers zijn. Dat werkt voor mij het beste.

Het meisje met het donkere haar dat daarnet zo enthousiast
naar me zwaaide, luistert met haar ogen dicht. Stiekem bestudeer
ik haar gezicht. Ze heeft een bleke huid en fijne trekken, zoals alles

aan haar fijntjes is. Behalve haar onderlip, die is rond en vlezig als die van een latina. Ze lijkt volledig in de ban van het verhaal en haar mondhoeken krullen licht omhoog. Onbeschaamd bekijk ik haar een tijdje tot de schrijver zijn boek dichtklapt. Om me heen wordt geapplaudisseerd. Het meisje opent haar ogen en kijkt me recht aan als mijn handen automatisch meeklappen. Het enige wat me te binnen schiet, is mijn duim weer opsteken. Ik voel me een halvegare, maar gelukkig glimlacht ze terug.

Lees verder in *Verstrikt*.